

[Chr. Christiansen.]

vene ved at ophæve § 24; alle de tidligere foretagne undersøgelser fortæller jo noget ganske andet.

Prislovens ophævelse vil forhindre de interesserede organisationer i at anmode om nærmere undersøgelse af visse varepriser for at se, hvordan pris- og avanceforholdene stiller sig. Det vil herefter ikke mere være muligt for monopoltilsynet, hvis nye regler gennemføres, at orientere offentligheden om priser og avancer. Heller ikke spørgsmålet om den udenlandske pris-konkurrence kan tages op til undersøgelse.

Efter min mening betyder forslaget en tilsidesættelse af det store forbrugende publikums interesser. Jeg kan egentlig ikke påstå, at det ærede medlem hr. Weikops fremsættelsestale er præget af fasthed og sikkerhed i argumentationen. Der er så mange „utvivlsomt“ og „uden tvivl“, som netop tyder på, at der ikke er denne sikkerhed. Det ærede medlems særlige ironiske angrebsform kom jo rigtig til udtryk, da han omtalte prøveindkøbene af grønsager og frugt, og han føjede jo i dag et par nye bemærkninger til. Ved fremsættelsen sagde det ærede medlem, at „der kom noget papir ud af disse undersøgelser, men det tør vistnok siges, at der heller ikke kom andet ud deraf“ — og det ærede medlem gentog i virkeligheden det samme i dag. Efter min mening er det ærede medlem på dette felt i hvert fald ganske afgørende ude på gyn-gende grund. Vi fik jo nemlig den 28. marts en redegørelse for prisforholdene og avancerne inden for handelen med kartofler, grønsager og frugt, og denne redegørelse er ikke så ligegyldig, som det ærede medlem noget forhastet allerede ved sin fremsættelse af lovforslaget ville gøre den til. Mit helhedsindtryk af redegørelsen er, at der er en betydelig forskel mellem den pris, producenten opnår for sin vare, og den pris, som forbrugerne må betale, og at mellemhandelen, handelsleddene mellem producent og forbruger, trænger til en rationalisering.

I øvrigt er det bemærkelsesværdigt, at det er de billige kvaliteter, der har de højeste avancer, men dette understreger netop nødvendigheden af at tage hele kvalitetsspørgsmålet op til en nærmere drøftelse, også med eksportinteresser for øje.

Frugt- og grønsagsundersøgelserne ville ikke have kunnet iværksættes, hvis bestemmelserne i det fremsatte lovforslag havde været i kraft. Det ærede medlem ville i dag gøre hele denne redegørelse til praktisk talt intet. Jeg ved ikke, om det ærede medlem ikke har bemærket følgende i meddelelserne fra monopoltilsynet nr. 3 af 28. marts 1960 — jeg beder derom højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Under forhandlingerne med organisationerne om nærværende redegørelse er det oplyst, at der inden for branchen er optaget drøftelser mellem producenter og handelsled om en forbedring og rationalisering af omsætningen med frugt og grønsager.“

Mon dette ikke understreger nødvendigheden af offentlighed omkring prisdannelsen, netop det, jeg i mine bemærkninger i dag har været inde på?

Det ærede medlem hr. Weikop kritiserer, at der er kommet noget papir ud af disse undersøgelser — det er i øvrigt noget, det ærede medlem gerne taler om. Jeg vil henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at der formentlig også er et mægtigt papirforbrug i de mange handelsled, et forbrug, som vi måske skulle spare noget på; men det interesserer måske ikke det ærede medlem så meget, for dette forbrug går jo ind i forbrugerpriserne, så det er forbrugerne, der kommer til at betale.

Der kunne være god grund til at spørge, hvorfor vi skulle forlade enhver offentlighed angående pris- og avanceforhold, når der dog er fuld offentlighed omkring alle arbejder- og funktionærlønninger. Jeg hørte også det ærede medlem sige i dag, at fortjenestens størrelse, altså inden for handelen, kom ikke andre ved. Jeg regner ikke med, at det er en principiel bemærkning, for jeg regner med, at vi efter det ærede medlems mening stadig skal have offentlighed omkring lønninger på både det ene og det andet område, men så kan jeg til gengæld heller ikke forstå, hvorfor der slet ikke skal være nogen art af offentlighed på et så vigtigt område som pris- og avanceforhold.

Lønmodtagerorganisationerne af alle kategorier må betragtes som en part, man ikke kan komme uden om i hele spørgsmålet om prisdannelsen, og dertil kommer, at